

נקמתו של התרנגול שאחראי לזריחת השמש.

מאת רועי מליח רשף

אדפטציה מאוד חופשית לטרגדיה יוונית.

כל הזכויות שמורות ©

050-7208887

Froiko4@gmail.com

דמויות

אורסטס

אורסינואה

אגמנון

איפגניה

אלקטרה

קליטימנסטרה

טרסיאס – נביא בדמות אישה

אריניה א'

אריניה ב'

אריניה ג'

אישה במערה

עין א'

עין ב'

רימה

מקהלת מתים

מקהלת נשים

1. המגפה

אִשָּׁה א':	מגפה.
אִשָּׁה ב':	מגפה.
אִשָּׁה ג' :	יוון.
אִשָּׁה א':	גוססת.
אִשָּׁה ב':	גופות בכל פינה.
אִשָּׁה ג':	נופלים כמו זבובים.
אִשָּׁה ב':	בייסורים.
אִשָּׁה א':	בכאב.
אִשָּׁה ג':	אני ילדתי בן זכר, בידיים שלי הוא מת.
אִשָּׁה א':	בעלי הקיא דם ומת.
אִשָּׁה ב':	האדמה בוכה את בכי מאות הגופות.
אִשָּׁה ג':	לא נותר בשביל מה לחיות.
אִשָּׁה ב':	זהו הסוף.
אִשָּׁה א':	כל שנותר לנו זה לבכות.
אִשָּׁה ג':	לבכות למען יוון.
אִשָּׁה ב':	אלו האלים.
אִשָּׁה א':	האלים הביאו את המגפה,
אִשָּׁה ב':	האלים יקחו את המגפה...
אִשָּׁה ג':	האלים אשמים.
אִשָּׁה ב' :	תתפללו, אחיותי, כל שנותר לנו זה להתפלל. שהבכי יפסק.
שלושתן:	קומו, אלים, קומו משנתכם ועזרו לנו בני האדם...

2. אי אפשר לישון.

- אריניה א': כמה רעש.
- אריניה ב': למה אי אפשר לישון?
- אריניה ג': אפילו אטמי האוזניים לא עוזרים.
- אריניה א': שקט שם למטה!
- אריניה ב': תנו לי לישון!
- אריניה ג': למה את צועקת?
- אריניה ב': שישמעו. גם אריניות צריכות את שנת היופי שלהן.
- אריניה ג': איך ישמעו שהם ככה בוכים למטה.
- אריניה ב': אפשר לחשוב מה קרה.
- אריניה א': בסך הכל מגפה.
- אריניה ב': בוכים.
- אריניה א': כאילו זה קץ העולם.
- אריניה ג': בוכים, כאילו מי ישמע.
- אריניה ב': אני רוצה לישון.
- אריניה א': איך לישון?
- אריניה ג': מה יש להם לבני האדם שהם עושים כזה עניין ממוות. כולם מתים בסופו של דבר. מה זה משנה איך ומתי.
- אריניה א': טוב מה אנחנו עושות?
- אריניה ב': צריך להשקיט את הצרחות.

אריניה א': אבל איך?

אריניה ג': תוציאו את הכדור, נראה מה קורה.

מוציאות כדור בדולח

אריניה א': זה לא עובד.

אריניה ג': תנערי אותו.

אריניה א': אני חושבת שהוא מקולקל.

אריניה ג': תני לי.

הכדור עובד.

אריניה א': איך עשית את זה?

אריניה ג': לחצתי על המתג. זה דגם חדש.

אריניה ב': נו מה מה את רואה?

אריניה ג': אתן מוכנות להמתין, זה צריך להתחמם.

מתבוננות בכדור.

אריניה ג': שיט.

אריניה א': מה?

אריניה ג': הנבואה.

אריניה א': יש נבואה?

אריניה ג': כן.

אריניה ב': אני שונאת נבואות.

אריניה א': יש משהו שאת כן אוהבת?

אריניה ב': אני אוהבת לישון.

אריניה א': מה הנבואה אומרת?

אריניה ג': משהו צריך לנקום את המוות של אגממנון.
 אריניה ב': נקמות, נקמות, נקמות.
 אריניה א': יש מי שינקום?
 אריניה ג': צריך למצוא.
 אריניה א': יש עוד מידע?
 אריניה ג': זה קצת מעורפל.
 אריניה א': תנערי אותו שוב.
 אריניה ג': הנה... אני רואה אימא... אני רואה בן... אני רואה סוד...
 אריניה ב': למה תמיד בחידות.
 אריניה א': בני אדם... זה כזה עניין דפוק.
 אריניה ג': אולי, אבל זה מה יש.
 אריניה ב': החיות עושות הרבה פחות בעיות.
 אריניה ג': החיות לא מאמינות בנו.
 אריניה ב': (נאנחת) נכון
 אריניה ג': קדימה.
 אריניה א': לאן?
 אריניה ג': למצוא נוקם.

3. התרנגול שאחראי לזריחת השמש

נכנס אורסטס.

אורסטס: עכברים.
 (פאוזזה)
 עכברים.

(פאזזה)

איפה אתם?

זה אני, חבר שלכם אורסטס.

אוכל עכברים...

אורסטס מסתכל בחור.

אורסטס: מתים. כולם מתים.

אורסינואה: אורסטס?

אורסטס: אימא.

אורסינואה: מה אתה עושה?

אורסטס: שוכב.

אורסינואה: למה אתה שוכב?

אורסטס: מחפש את העכברים.

אורסינואה: העכברים מתים.

אורסטס: מתים?

אורסינואה: מישהו היה צריך להיפטר מהם.

אורסטס: את?

אורסינואה: כן.

אורסטס: למה?

אורסינואה: בשבילך.

אורסטס: בשבילי.

אורסינואה: עכברים מביאים מחלות. ולך יש נטייה להיות חולה. אני לא רוצה שתהיה חולה.

אורסטס: כשהייתי ילד הייתי חולה, עכשיו אני לא. עכשיו אני חזק.

אורסטס פונה ללכת.

אורסטס:	אני יוצא החוצה.
אורסינואה:	לאן?
אורסטס:	ליער.
אורסינואה:	בשביל מה?
אורסטס:	צריך לקבור את העכברים.
אורסינואה:	העכברים מקומם באשפה. והאשפה מקומה באדמה.
אורסטס:	העכברים מקומם באדמה.
אורסינואה:	אל תצא אורסטס.
אורסטס:	את המתים צריך לקבור.
אורסינואה:	אבל לילה.
אורסטס:	אני לא מפחד מהחושך.
אורסינואה:	קר בחוץ.
אורסטס:	אני אלבש מעיל.
אורסינואה:	היער מלא רוחות.
אורסטס:	אני לא מפחד מרוחות, אימא. אני לא מפחד מכלום.
אורסינואה:	אבל אני מפחדת.
אורסטס:	ממה? אני אלך אקבור ואחזור.
אורסינואה:	ואם לא תחזור?
אורסטס:	למה שאני לא אחזור.
(פאוזזה)	
אורסטס:	למה שאני לא אחזור אימא?
אורסינואה:	תעשה את זה מחר.

אורסטס:	מחר יהיה מאוחר מדי.
אורסינואה:	חכה למחר אני מתחננת.
אורסטס:	לא. עכשיו זוזי, לי מהדרך.
אורסינואה:	לא.
אורסטס:	אם לא תזיזי, אני אעשה זאת.
אורסינואה:	אתה לא תפגע באימא שלך.
אורסטס:	את לא משאירה לי ברירה.
אורסינואה:	אז תעשה את זה, אורסטס. תפגע בי, תפגע באימא שלך, תרים את היד שלך ותרביץ לי. תעשה את זה, נו? למה אתה מחכה, תפגע באישה שילדה אותך, הגנה עליך, שנתנה לך את האוכל שלה כשלא היה כלום לאכול. נו, אורסטס, תפוס אותי וזרוק אותי. למה אתה לא עושה את זה?
אורסטס:	כי לא ככה חונכת אותי.
אורסינואה:	ילד טוב. אתה ילד טוב, אורסטס.
אורסטס:	אני לא ילד.
אורסינואה:	בשבילי אתה תמיד ילד. תקבור אותם מחר בבוקר. אחרי שהתרנגול יקרא ותזרח השמש.
אורסטס:	התרנגול לא אחראי לזריחת השמש.
אורסינואה:	מה?
אורסטס:	אמרתי שהתרנגול לא אחראי לזריחת השמש.
אורסינואה:	אני סומכת עליך.
אורסטס:	בסדר.
אורסינואה:	לילה טוב, אורסטס.
אורסטס:	לילה טוב אימא.

אורסטס מביט באורסינואה יוצאת. מרים את ידו ומסתכל בפגר עכבר שהוא מחזיק.

אורסטס: פגר קטן.

פגר קטן

פגר פגרוני

פגר פגור.

קדימה ליער

אותך לקבור.

4. אגממנון – רוח, רוח, עד מתי תנשוב הרוח.

אריניה א': מה הוא עושה?

אריניה ג': חופר קבר.

אריניה ב': כל כך קטן?

אריניה ג': הוא קובר עכבר

אריניה א': מאות גופות צפות בנהר והוא קובר עכבר?

אריניה ב': מי בכלל קובר עכבר.

אריניה א': הוא כנראה דפוק.

אריניה ב': או אומלל.

אריניה א': אני חושבת שזה מקסים.

אריניה ב': שהוא קובר עכבר.

אריניה א': כן, זה אומר משהו לא?

- אריניה ב': מה זה כבר אומר? שהוא מכבד חיות יותר מבני אדם.
- אריניה ג': אותי זה מדאיג.
- אריניה א': למה מדאיג?
- אריניה ב': אדם שדואג לחיה לא ממהר להרוג את אימו.
- אריניה א': אל תשפטי אותו. תני לו קרדיט.
- אריניה ג': איזה קרדיט אני יכולה לתת לו.
- אריניה א': הוא בכל זאת בן אדם צעיר. הוא מבולבל מיסודו. מה שהוא חושב זה לא מה שהוא מרגיש. ומה שהוא מרגיש זה לא מה שהוא חושב. אל תשכחי את אדיפוס.
- אריניה ב': אני דווקא חיבבתי אותו.
- אריניה א': מתאים לך לחבב את אדיפוס.
- אריניה ב': את חושבת?
- אריניה א': לא.
- אריניה ג': טוב אתן מוכנות לסתום. הגיע הזמן לפעול.
- אריניות ב' א': אנחנו מוכנות.
- אריניה ג': ואני מבקשת שתהיה הצגה טובה, אני רוצה לסיים עם זה כמה שיותר מהר.
- אריניות: קדימה.

5. הופכות לאגממנון

- אגממנון: אורסטס.
- אורסטס: (נבהל) מי שם?
- אגממנון: אני.

אורסטס:	מי?
אגמנון:	מסביבך.
אורסטס:	הקול שלך...
אגמנון:	הקול שלי.
אורסטס:	הוא מגיע מכל מקום.
אגמנון:	שליט יוון.
אורסטס:	מה?
אגמנון:	אגמנון.
אורסטס:	מי?
אגמנון:	אורסטס.
אורסטס:	זה אני. אתה אגמנון אני אורסטס.
אגמנון:	רצחו אותי.
אורסטס:	כן שמעתי.
אגמנון:	עם גרזן ביקעו את ראשי.
אורסטס:	אני יודע.
אגמנון:	עכשיו, אתה.
אורסטס:	אני?
אגמנון:	הגיע תורך.
אורסטס:	איזה תור.
אגמנון:	הבן תמיד מכיר את האב.
אורסטס:	אב? איזה אב?
אגמנון:	אתה הבן, אני האב.

אורסטס:	אני בנך?
אגממנון:	אתה הוא בני.
אורסטס:	אני בנה של אורסינוואה. בן איכרים, בן כפר, לא בנו של שליט יוון.
אגממנון:	בשורה בפי. הקשב למילותי בני ותן לה להיות לך לנבואה.
אורסטס:	אני לא האדם הנכון.
אגממנון:	עליך לנקוט פעולה על מנת להציל את העם היווני מן המגפה.
אורסטס:	אני?
אגממנון:	אני מקשיב לרחשי לבך, לתהומות המחשבה שלך וליצר הפועם בך. מילד גדלת להיות נער ומנער לגבר. ועתה כגבר הנך מוכן לפסוע אל הייעוד שלך להיות אדם דגול כמו אביך - - לוחם גדול למען יוון.
אורסטס:	אני באתי לקבור עכבר.
אגממנון:	האלים ציוו.
אורסטס:	מה ציוו?
אגממנון:	נקום את דמי והרוג את אמך.
אורסטס:	את אמא שלי?
אגממנון:	אמך היא בת הבליעל שגדעה את חייו של גיבור העם היווני.
אורסטס:	אתה רק תעתוע של לילה. אומרים שהיער משבש את דעתו של אדם, הזהירו אותי. אתה רק אשליה. מצא מישהו אחר.
אגממנון:	אתה הבן של אגממנון, מביסה של טרויה. האם עלי לשוטט בממלכת המתים בידיעה שבני לא יקום דמו של אביו. אתה נסיך, חי זאוס! זאת חובתך, לשמר את כבוד משפחתך, את כבוד הכתר האבוד להרוג את מרצחי המלך. גורל יוון כולה נמצא בידיך. כל יום שאינך פועל עשרות גברים נופלים למגפה, נשים נותרות אלמנות, ילדים נותרים יתומים... רק אתה יכול לעצור את זה. ובתמורה למה? לדם אימך. דם אם אל מול דם של מדינה שלמה. זה גורלך... להרוג את אימך זה ייעודך, אתה הגיבור, אורסטס. אתה הגיבור...

6. לא שומעים.

אורסטס: רוח פאן.

זאת רוח.

בטוח הרוח.

אני לא משוגע.

מה לאימי ולשליט יוון?

אימי איכרה, חולבת פרות ומאכילה תרנגולות

הוא מלך על יוון.

אין הגיון.

(פאוזזה)

(צועק לשמיים) אני לא מי שאתם חושבים שאני...

(פאוזזה)

7. ההצגה והבקשה.

אלקטרה משחקת עם בובות משחקת איתם בהצגה.

בובת סמרטוטים: עזרו לי... עזרו לי ... מלאך המוות שלקח את הבת שלי, אלקטרה. איפה הבת שלי? הי אתה....

דובי בלי עין: המלכה קליטימנסטרה

בובות סמרטוטים: אתה יודע איך להגיע למלאך המוות?

דובי בלי עין: כן כמובן.

בובת סמרטוטים: תגיד לי.

דובי בלי עין: אגיד לך אם תתני לי עין אחת שלך.

בובת סמרטוטים: אני המלכה.

דובי בלי עין: ולי חסרה עין. אם הבת שלך חשובה לך תתני לי את העין שלך.

בובת סמרטוטים: אבל איך אני אראה?

דובי בלי עין: עין אחת תספיק לך

בובת סמרטוטים: בבקשה. הכול למען הבת שלי.

אלקטרה מחברת את העין של בובת הסמרטוטים לדובי.

דובי בלי עין: לכי לקצה העולם. שם יש מערה ולמטה מלאך המוות.

אלקטרה מניעה את הבובה שלה.

בובת סמרטוטים: אני המלכה קליטימנסטרה. פתחו את שער המוות.

ליצן עיוור: מי רוצה לעבור?

בובת סמרטוטים: אני המלכה קליטימנסטרה. באתי לקחת בחזרה את הבת שלי.

ליצן עיוור: תני לי את העין שלך ותוכלי לעבור.

בובת סמרטוטים: אני המלכה.

ליצן עיוור: ואני בלי עיניים.

בובת סמרטוטים: אבל אם אהיה עיוורת, איך אדע איפה הבת שלי.

ליצן עיוור: שם למטה חושך וכל הילדים המתים בוכים. אימא יכולה לזהות את הבכי של הבת שלה.

בובת סמרטוטים: (נותנת לו את העין) קח. הכול למען הבת שלי.

ליצן עיוור: השער פתוח.

אלקטרה מניעה את הבובה שלה ומגיעה לבובת מוות. נכנסת קליטימנסטרה מהסטרה ונעמדת, מסתכלת על בתה.

בובת מוות: עצרי. אל תמשיכי קדימה. אני מלאך המוות.

בובת סמרטוטים: באתי לקחת את הבת שלי.

בובת מוות: אתן לך אותה אם תזהי את הבכי שלה.

אלקטרה משמיעה קולות בכי... קולטת את קליטימנסטרה מאחוריה ונבהלת.

אלקטרה:	אימא!
קליטימנסטרה:	איך היא נגמרת?
אלקטרה:	כמה זמן את עומדת כאן?
קליטימנסטרה:	ההצגה שלך, איך היא נגמרת?
אלקטרה:	אני עוד לא יודעת.
קליטימנסטרה:	אני חושבת שהיא מצליחה.
אלקטרה:	כן?
קליטימנסטרה:	אימא יודעת לזהות את הבכי של הבת שלה. עד היום אני שומעת את הבכי של אחותך איפגניה, לפני שאבא שלך לקח אותה ממני. (פאוזה) את אף פעם לא בכית.
אלקטרה:	אני לא יודעת איך בוכים, אימא.
קליטימנסטרה:	את צריכה ללמוד לבכות.
אלקטרה:	למה? למה? זה חשוב כל כך לבכות.
קליטימנסטרה:	אנחנו עומדות להיפרד.
אלקטרה:	את הולכת?
קליטימנסטרה:	אני עומדת למות. אלקטרה.
אלקטרה:	את חולה?
קליטימנסטרה:	לא.
אלקטרה:	אז את לא עומדת למות.
קליטימנסטרה:	באים להרוג אותי אלקטרה.
אלקטרה:	מי?
קליטימנסטרה:	מישהו.

אלקטרה:	מי זה מישהו?
קליטימנסטרה:	אני לא יודעת. אבל אני מרגישה את זה בתוכי.
אלקטרה:	אז אף אחד לא יהרוג אותך.
קליטימנסטרה:	חלמתי חלום אלקטרה. ובחלום העיניים שלי היו מכוסות והייתי קשורה לכיסא. ומן האדמה בקעו ידיים של מתים שמשכו אותי מטה. אני לא נלחמתי רק אמרתי קחו אותי. קחו אותי.
אלקטרה:	זה רק חלום.
קליטימנסטרה:	זו נבואה.
אלקטרה:	את לא הולכת למות.
קליטימנסטרה:	חלומות הן המציאות החדשה, אלקטרה.
אלקטרה:	למה? למה שמישהו יהרוג אותך?
קליטימנסטרה:	יש נבואה, ונבואות מתגשמות. על רוצחת אגממנון לשלם את המחיר.
אלקטרה:	את לא רצחת את אבא.
קליטימנסטרה:	אם לא אני אז מי?
אלקטרה:	אישה אחרת.
קליטימנסטרה:	אין אחרת, אני.
אלקטרה:	ראיתי בעיניים שלי.
קליטימנסטרה:	בעיניים שלך?
אלקטרה:	כן.
קליטימנסטרה:	העיניים שלך בוגדות בך. לעיניים יש את הנטייה הזאת. במיוחד עיניים של ילדה. ואת כבר לא ילדה אלקטרה.
אלקטרה:	העיניים שלי רואות רק את האמת.

קליטימנסטרה: העיניים שלך רואות את מה שהיית רוצה שתהיה האמת. אבל יום אחד שתפסיקי לשחק בבובות שלך. את תראי את המציאות כמו שהיא. (פאזה)
 עיניים תפקידן העיקרי לבכות, רק אחר כך לראות. תבכי עלי, אלקטרה, את היחידה שנשארה לבכות עלי. הדמעות שלי התייבשו על אחותך. תעשי את זה אלקטרה, אולי המתים יסלחו לי.

אלקטרה: אני לא יודעת איך!

קליטמנסרה: תבכי, ילדה, תבכי על אימא שלך. בשבילי.

קליטימנסטרה יוצאת. אלקטרה נשארת לבד.

8. קולות במערה

תופים נשמעים

כרוז: גבירותיי ורבותיי... אורסטס נכנס למערה.

אורסטס נכנס רדוף מהקולות. כשהוא שומע:

אישה: תתרחק.

הקולות נפסקים.

אישה: אמרתי תתרחק.

אורסטס: מי את?

אישה: תתרחק אמרתי.

אורסטס: אני לא מתקרב.

אישה: אתה המגפה.

אורסטס: אני לא המגפה.

אישה: אתה שקרן!

אורסטס: אני לא משקר. איפה את?

אשה:	אם תתקרב אהרוג אותך!
אורסטס:	אני לא רואה אותך.
אשה:	אני מחזיקה סכין.
אורסטס:	אני לא חולה, גברת.
	(פאוזזה)
אשה:	אתה משתעל?
אורסטס:	לא.
אשה:	אתה מתגרד?
אורסטס:	לא.
אשה:	חום יש?
אורסטס:	אין חום.
אשה:	ואתה זכר?
אורסטס:	כן.
אשה:	כל הגברים של יוון מתפגרים. איך אתה בחיים.
אורסטס:	אני לא יודע.
אשה:	יש לך אוכל?
אורסטס:	קצת לחם.
אשה:	תתן.
	אורסטס מוציא מתיקו ומגיש את הלחם.
אשה:	אני לא רעה.
אורסטס:	לא אמרתי שאת רעה.
אשה:	אני אישה טובה.

אורסטס: אני מאמין לך.

אישה: הלחם הוא בשביל הבן שלי. רואה?

מראה תינוק.

אישה: תגיד שלום.

אורסטס: שלום.

אישה: הוא יגדל ויהיה חייל.

אורסטס: שלום חייל.

אישה: הוא יגדל והוא יהיה חזק.

אורסטס: חייל חזק.

האישה מכניסה את האוכל לפה שלה ולועסת. מוציאה את עיסת הלחם ומכניסה לפה של התינוק.

אישה: תאכל בן שלי.

אורסטס: הוא מת.

אישה: תאכל.

אורסטס: את מבזבזת לחם טוב על מת.

אישה: תלעס ותהיה חזק.

אורסטס: התינוק שלך מת!

(האישה צורחת!)

אישה: הרגת אותו.

אורסטס: מה?

אישה: הרגת את הבן שלי.

אורסטס: לא. מת כבר כמה שעות.

אישה: שעות?

אורסטס: הוא כחול.

(האישה צורחת!)

אישה: אני רק הנחתי יד על הפה שלו שיפסיק לבכות. שלושה ימים שהוא בכה (פאזזה)
בלילה שמעתי קולות רצים לי בראש, אומרים לי שאם הוא יפסיק לבכות המגפה
תעלם... אני רק הנחתי יד על הפה שלו... הוא באמת הפסיק... יותר לא בכה... והמגפה
--- לא עברה...

אורסטס: שמעת קולות.

אישה: קולות – לחשו לי ---

אורסטס: רוח שטות.

אישה: מה?

אורסטס: ביער.

אישה: מה?

אורסטס: צדקתי.

אישה: הרוג אותי.

אורסטס: סליחה

אישה: הרוג אותי ושמור את הסכין. זו סכין טובה. הייתה שייכת לבעלי.

אורסטס: אם תמותי לא יהיה מי שיזכור שהיה לך תינוק או בעל או אותך.

אישה: אתה תזכור.

אורסטס: אני לא אזכור.

אישה: אני רוצה לשכוח.

אורסטס: תני לי אותו.

אישה: למה?

אורסטס: בית הקברות ליד דלפי אקבור אותו. אם תרצי לזכור, תמצאי שם מצבה.

אישה נותנת לאורסטס את התינוק.

אורסטס: את עזרת לי.

אישה: איך עזרתי?

אורסטס: אני אעזור לך.

אישה: איך עזרתי...?

9. המחופש לאישה.

בית הקברות סמוך למקדש בדלפי. טרסיאס הנביא לבוש כאישה, משלב את רגליו מחזיק בשיווי משקל קערת

אורז עם צ'ופסטיקס.

טרסיאס: תרנגול קורא בקול

שמש עגולה

צירוף מקרים.

אורסטס: סליחה.

טרסיאס: ששש...

נבואה בהירה

קולות עמומים

יש סוד.

(פאוזת)

אורסטס: כאן דלפי?

טרסיאס: מה השלט אומר.

אורסטס: דלפי.

טרסיאס: אז כאן דלפי. כדאי לסמוך על שלטים.

אורסטס: מי את?

טריאס:	נמה נמה
	אדמה לחה
	תינוק בוכה.
אורסטס:	מה?
טריאס:	איפה אתה?
אורסטס:	הנה.
טריאס:	לא רואה.
אורסטס:	כאן..
טריאס:	אני עיוורת. התקרב.
אורסטס מתקרב. טריאס ממשש את פניו.	
טריאס:	האדמה מלאה.
אורסטס:	מה?
טריאס:	באת לקבור.
אורסטס:	גופת תינוק וגופת עכבר.
טריאס:	אין מקום באדמה. התולעים שבעות.
אורסטס:	נתתי הבטחה.
טריאס:	לא היית צריך לתת.
אורסטס:	קבר לתינוק בשביל זכרון של אם.
	התינוק הזה הוא קורבן של המגפה.
טריאס:	אמרתי התולעים שבעות.
אורסטס:	את אומרת שכאן דלפי.
טריאס:	כאן דלפי.
אורסטס:	איפה המקדש?

טריסאס:	אתה עומד עליו.
אורסטס:	אלו הריסות.
טריסאס:	בני יוון. מאות אלפים.
	דרשו מהאלים לשמוע אותם.
	קולם לא נשמע.
	רק קול האבנים המתפרקות
	וצעקות זעם האנשים.
אורסטס:	איפה טריסאס?
טריסאס:	טריסאס? טריסאס כאן.
אורסטס:	איפה.
טריסאס:	מולך.
אורסטס:	את?
טריסאס:	אני.
אורסטס:	את אישה קטנה.
טריסאס:	אלו העינים שלך
	בוחרות לראות אותי אישה.
אורסטס:	אני דורש לראות את טריסאס.
טריסאס:	דרוש תדרוש.
	יאכל הטיגריס עכברוש.
אורסטס:	איפה טריסאס!
טריסאס:	אוי, תהיה בשקט. אפילו הזבובים לא מתרגשים מנוכחותך.
אורסטס:	אישה, אם לא תגידי לי היכן טריסאס --
טריסאס:	מזנק ממקומו, דוקר אותו באמצעות הצ'ופ סטיקס. אורסטס קופא.
אורסטס:	שחררי אותי.

טרסיאס:	לאיים ככה על אישה – בושה.
אורסטס:	שחררי אותי.
טרסיאס:	ספר לי מי אתה?
אורסטס:	לא אגיד לך, רק מול טריסאס.
טרסיאס:	האורז שלי מתקרר.
אורסטס:	בסדר. בסדר. שמי אורסטס
טרסיאס:	אורסטס...
אורסטס:	כן.
טרסיאס:	אתה בטוח.
אורסטס:	כן.
טרסיאס:	אמרו שתגיע. אבל לא ציפיתי שתראה ככה. ציפיתי לגבר, חסון, מסוקס. במקום זאת אני רואה מראות אחרים.
אורסטס:	אמרת את עיוורת.
טרסיאס:	רק טפשים סומכים על העיניים.
אורסטס:	אני לא טיפש.
טרסיאס:	עובדה עיניך לא רואות אותי כאדם זקן, אלא כאישה.
אורסטס:	אם לא אוכל לסמוך על העיניים שלי על מה אוכל לסמוך?
טרסיאס:	העיניים רואות את מה שהרגשות רואות. לבך הוא שמכתיב.
אורסטס:	מי אמר שאגיע.
טרסיאס:	האלים.
אורסטס:	באתי לקבור עכבר ותינוק.
טרסיאס:	לקבור עכבר ותינוק.

אורסטס:	כן.
טריסאס:	לא אורסטס. באת אלי.
אורסטס:	אליך?
טריסאס:	יודע למה אני אישה?
אורסטס:	לא.
טריסאס:	המגפה.
אורסטס:	אני לא מבין.
טריסאס:	היא דורשת מאתנו להשתנות.
	האלים דורשים מאיתנו להשתנות.
	אתה מוכן להשתנות אורסטס?
אורסטס:	את מדברת איתי חידות.
טריסאס:	זה נעים להיות אישה.
אורסטס:	שחררי אותי.
טריסאס:	אנשים מתים מסביבך.
אורסטס:	אני רואה.
טריסאס:	ואתה לא שואל את עצמך, למה לא אתה?
אורסטס:	לא.
טריסאס:	למה הם כן מתפגרים ואני לא?
אורסטס:	אני לא שואל.
טריסאס:	אתה המגפה.
אורסטס:	אין קשר ביני למגפה.
טריסאס:	אמך, היא לא אמך, היא לא אמך.
אורסטס:	מה?

- טריסאס: קח סכין ושסף את גרונה.
תפתור את יוון מהמגפה.
- אורסטס: לא. אני לא יכול להרוג את אימא שלי.
- טריסאס: כל ילד יכול להרוג את אימא שלו.
כשם שכל אם יכולה להרוג את בנה.
- אורסטס: תפסיק.
- טריסאס: אתה התרופה של יוון.
- אורסטס: למה אני?
- טריסאס: שאלה יפה
והתשובה:
יום - פו - טו - פום.
- אורסטס: התינוק הוא של אישה. היא שמעה קולות בלילה, אמרו שאם יפסיק לבכות תעלם
המגפה. היא סתמה את פיו, בסוף נחנק ומת. הקולות אמרו לה שיפסיק לבכות.
- טריסאס: הקולות לא שיקרו. תינוקות העולם יפסיקו לבכות, כשרוצחת אביך תשלם את
המחיר. רק אתה יכול לעצור את הבכי. אם יש לך בעיה... כנס פנימה למקדש...
ותטען כנגד הקולות שבראשך.

10. בית המשפט.

- אורסטס: קולות... קולות... אני דורש מכם להתייצב מולי.
- אריניה ב': מה הוא רוצה?
- אריניה א': אני שונאת שיש ספקות.
- אריניה ב': למה הם תמיד מקשים.
- אורסטס: קולות...
- אריניה ג': מה?

אורסטס:	קולות?
אריניה ג':	כן.
אורסטס:	אתם שומעים אותי.
אריניה ב':	שומעות, שומעות, דבר.
אורסטס:	מי אתם?
אריניה ג':	אנחנו האריניות, אלות הנקמה.
אריניה ב':	מה אתה רוצה?
אורסטס:	(מצביע לקהל) ומי כל אלה?
אריניה א':	על מי הוא מצביע?
אריניה ב':	לשם.
אריניה א'":	מה יש שם?
אריניה ג':	הם.
אריניה א':	אה, הם. מה הם עושים פה?
אריניה ג':	באו להקשיב.
אריניה ב':	תמיד נדחפים.
אורסטס:	מי אלה?
אריניה ג':	קורבנות המגפה.
אריניה א':	אל תתייחס אליהם.
אריניה ב':	מה אתה רוצה מאיתנו?
אורסטס:	אני רוצה שתפסיקו את המגפה.
אריניה ב':	להפסיק את המגפה?
אריניה א':	אנחנו?

אריניה ג':	אנחנו לא יכולת לעשות את זה.
אורסטס:	אז אני רוצה לדבר עם מי שיכול לעצור אותה.
אריניה ג':	רק אתה יכול לעצור אותה.
אורסטס:	אבל אני לא אחראי למגפה.
אריניות:	אם לא אתה אז מי?
אורסטס:	אתם, האלים. אתם יצרתם את המגפה. אתם יכולים להפסיק אותה.
אריניה א':	לא לא. אתה טועה.
אריניה ב':	רק אתה יכול לעצור את המגפה.
אורסטס:	זה שקר.
אריניות	אנחנו לא יכולים לבטל אותה.
אורסטס:	אתם יצרתם אותה.
אריניות:	ובני האדם יצרו אותנו.
אורסטס:	מה?
אריניה ג':	אז מי אשם?
אריניה ב':	הבעיה או הסיבה?
אורסטס:	מה?
(פאוזה)	
אריניה א':	מאיפה אתה חושב שהאלים הגיעו?
אריניה ג':	אל תענה זו שאלה רטורית.
אריניה ב':	מפרי המחשבות של בני האדם.
אריניה ג':	כדי להיות שומרים.
אריניה ב':	כדי שאתם לא תצטרכו לקחת אחריות.

אריניה ג':	וכשאתם נדרשים לקחת אחריות
אריניה ב':	אתם בורחים ממנה.
אריניה א':	נתתם לנו תפקיד
אריניה ג':	ואתם מסרבים למלא בו את חלקכם.
אריניות:	אז זה הייעוד שלנו.
אריניה ב':	בזכותינו יש הסבר לכל הדברים שאתם לא מבינים.
אריניה א':	אנחנו רעידות האדמה,
אריניה ג':	אנחנו השטפונות.
אריניה ב':	אנחנו המגפות,
אריניות:	אנחנו המזל והגורל...
אריניה א':	לא בגלל שרצינו.
אריניה ג':	בגלל שאתם לא מסוגלים להיות אחראים לעצמיכם.
אריניה ב':	אנחנו שק החבטות שלכם.
אריניה ג':	כדי שיהיה לכם את מי להאשים.
אורסטס:	אז למה כשאני מחליט להתכחש לגורלי, אתם מתעקשים?
אריניות:	שאלה טובה.
אורסטס:	למה לדרוש ממני לנקום?
אריניה ג':	כי אחרת נתפוגג. אנחנו צריכים לשמור גם על עצמינו. חס ושלום שפתאום לא תצטרכו אותנו.
אורסטס:	אז אתם מקריבים את בני אדם בשביל עצמכם.
אריניות:	כן.
אריניה א':	באמצעות פחד

- אריניה ב': והלא מוסבר
- אריניה ג': האלים מתקיימים.
- אריניה א': אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לתת לבני האדם את ההבנה שדברים יכולים להיות בלי סיבה ותוצאה, נכון?
- אורסטס: (קהל) אתם שומעים מה הם אומרים לכם?
- אריניה ג': אל מי אתה מדבר?
- אורסטס: אל המתים, שיקשיבו וידעו שאתם אלו שאחראים לגורלם, לא אני.

האריניות צוחקות

- אריניה א': חוש הומור נהדר.
- אריניה ב': אתה ממש קומיקאי.
- אורסטס: מה כל כך מצחיק?
- אריניה א': הם לא שומעים אותך.
- אורסטס: מה זאת אומרת?
- אריניה ג': גם המתים הם יציר דימיונם של החיים.
- אריניה ב': הם לא באמת קיימים.

(פאזזה)

- אריניות: אורסטס.
- אורסטס: מה?
- אריניה ב': אם יש לך טענה תטען אותה לחיים.
- אריניה א': לא למתים.
- אריניה ג': ולא לאלים.
- אורסטס: להגיד שהאלים לא קיימים?

אריניה א': לדוגמה.

אורסטס: להגיד שהמתים הם דימוניים?

אריניה ב': בדיוק.

אורסטס: מי יאמין לי?

אריניה ג': אף אחד.

אורסטס: זה להלחם ביוון כולה.

אריניה ג': אתה צודק. פרדוקס נפלא יצרו בני האדם. מותר לך לדבר עם האלים אבל כשהאלים מדברים אליך חושבים אותך למשוגע.

אורסטס: אז הכול מוחלט, אי אפשר לשנות כלום.

אריניה ב': לא בדיוק.

אורסטס: אז תגידו לי.

אריניה א': אם תהרוג את אימך...

אריניה ב': והמגפה לא תחלוף.

אריניה ג': כך תוכל להוכיח את טענתך.

אריניות: שאין קשר בינך לבין המגפה.

אריניה: מעשים חזקים יותר ממילים... מעשים חזקים יותר ממילים...

האריניות ממלמלות הקולות חודרים לראשו של אורסטס...

11. עיניים

אלקטרה עומדת פניה לקהל.

אלקטרה: קדימה אלקטרה, תבכי.
 כולם בוכים חוץ ממך.
 העולם מת, אלקטרה

ורק את נשארת עם עיניים פקוחות.
קדימה.

נשימות עמוקות.
אוויר חם עולה למעלה
צורב את העיניים
מחשבות עצובות...
מחשבות עצובות!
קדימה, עיניים ארורות
תבכו!

עין ב': אל תכריחי אותנו לבכות.

עין א': אנחנו לא יכולות.

עין ב': אנחנו לא יכולות לבכות.

אלקטרה: למה?

עין א': בגלל האמת.

עין ב': זאת האמת שמפריעה.

עין א': תמיד ידעת את האמת.

עין א': ביום שאגממנון מת.

עין ב': ראינו את האמת.

עין א': אנחנו לא יכולות להוריד דמעות.

אלקטרה: תבכו אני מתחננת!

עין ב': אימא שלך לא אשמה.

אלקטרה: אני דורשת!

עין א': לא נצליח.

עין ב': האמת חזקה מאיתנו.

אלקטרה: בבקשה!

עין ב': אנחנו לא מסוגלות.
 אלקטרה: זה לא צודק!
 עין א': זה לא עניין של צדק.
 אלקטרה: מה אני צריכה לעשות!?
 עין ב': תחשפי את האמת, אלקטרה. תחשפי את האמת על רוצחת אביך!
 עין א': כל עוד אנחנו פקוחות לא נבכה.
 עין ב': האמת צרובה בתוכנו.
 עין א': תחשפי את מה שראינו אלקטרה...
 עין ב': מצאי את הנוקם וספרי לו את שראית.
 אלקטרה: לא, לא, לא. לא ראיתי כלום.
 עין א': את ראית.
 אלקטרה: לא רוצה!
 עין ב': את זוכרת.
 עיניים: תביטי פנימה.
 אלקטרה: די! די!
 עין א': היא לא רצחה.
 עין ב': את יודעת מי רצחה!
 עין א': את יודעת את האמת.
 אלקטרה: די!
 עיניים: תחשפי את האמת אלקטרה ואז תבכי דמעות שישטפו את העולם מהמגפה!
 אלקטרה: די! די! תהיו בשקט! תהיו בשקט - - -!!!
 אלקטרה עוקרת לעצמה את העיניים. העיניים נעלמות. אלקטרה עכשיו עיוורת.

אלקטרה: עיניים... איפה אתן... איפה אתן... תענו לי! אני לא... אני לא רואה כלום...

בשקט אלקטרה קורעת פיסת בד משמלתה ומכסה את עיניה.

קול: סוף החלק הראשון.

קול: תחילת החלק השני.

12. רגעים שאני מדמיין

אורסטס: יש רגעים שאני מדמיין שאני עושה. אני רואה את עצמי נכנס הבית עומד מולה ובלי הרבה ספקות מרים סכין ונועץ בחזה שלה. אני מדמיין אותה מחרחרת, דם יוצא לה מהפה, ועיניים שואלות למה. אני מדמיין איך פתאום השמש זורחת, והציפורים מעופפות וכל הגופות מתפוררות לאדמה ופרחים מתחילים לפרוח. אני מדמיין את כולם יוצאים מהבתים, עם חיוך ומחשבה "אנחנו לא מאמינים שזה קרה." ואני עומד על גבעה ומסתכל על כולם חוזרים לחיות. ואני... אורסטס, בידי המגואלות בדם עצרתי את המגפה ועכשיו כל שנותר לי זה להלחם בזבובים שלא יטילו ביצים על אימי.

13. כשאמא היא לא אימא.

אורסינואה: היית ביער אורסטס.
אורסטס: כן.
אורסינואה: ואמרתי לך שלא.
אורסטס: הייתי מוכרח.
אורסינואה: חיכיתי לך אורסטס, אני חיכיתי לך כאן בחושך וחיכיתי. המחשבות שעברו לי בראש... בטח הלכת לאיבוד, אולי נפלת לבור, אולי שדדו אותך, אולי הרגו אותך, אולי זאבים אכלו אותך. אני דאגתי לך אורסטס, אתה המרת את פי וגרמת לי לדאוג. אימא לא אמורה לדאוג ככה... אבל עכשיו אתה פה. והכל יחזור למה שהיה. (פאוזזה) אורסטס, למה אתה מביט עלי ככה? למה העיניים שלך אדומות?
אורסטס: אימא?
אורסינואה: אורסטס, אתה מפחיד אותי.
אורסטס: מי היה אבא שלי?
אורסינואה: אבא שלך?
אורסטס: כן.

- אורסינואה: למה אתה רוצה לדעת מי היה אבא שלך?
- אורסטס: תעני לי על השאלה.
- אורסינואה: אורסטס...
- אורסטס: תעני לי!
- אורסטס: אבא שלך היה לוחם גדול בטרואה.
- אורסטס: איפה הקבר שלו?
- אורסינואה: אני לא מבינה למה אתה מתעניין פתאום במתים, אורסטס, אני הייתי מעדיפה –
- אורסטס: אני רוצה לראות את הקבר שלו.
- אורסינואה: אין לו קבר. הוא נקבר בקבר אחים במלחמה.
- אורסטס: את משקרת.
- אורסינואה: לא.
- אורסטס: אני יודע שאת משקרת.
- אורסינואה: אתה תהיה בשקט! אורסטס. ככה להרים קול על אימא שלך. אתה רוצה שהשכנים יבואו.
- אורסטס: לא אכפת לי מהשכנים.
- אורסינואה: אז אני מבקשתמספיק עם השאלות. אורסטס, תסתובב אלי שאני מדברת אליך. למה אתה עם הגב אלי?
- אורסטס: אני מפחד אימא.
- אורסינואה: למה אתה מחזיק סכין?
- אורסטס: אני מצטער אימא.
- אורסינואה: זה בגלל העכברים?
- אורסטס: זה בגלל האלים.

אורסינואה: אני לא יודעת מה עובר עליך, אבל מספיק הדאגת אותי ליום אחד, אני רוצה שתכנס למיטה.

אורסטס: ראיתי ביער רוח רפאים.

אורסינואה: רוח, איזה רוח?

אורסטס: היה זה אגממנון, שליט יוון. את מכירה אותו אימא?

(פאוזזה)

אורסינואה: אגממנון? מה רצה ממך?

אורסטס: שאהרוג את אימי שרצחה אותו.

(פאוזזה)

אורסטס: זה נכון?

אורסינואה: מה?

אורסטס: שאני בנו של אגממנון.

אורסינואה: זה נכון.

אורסטס: מה לך ולו?

אורסינואה: שב אורסטס.

אורסטס: לא.

אורסינואה: שב אמרתי.

אורסטס: דברי איתי אימא.

אורסינואה: אורסטס, אתה יודע שתמיד הגנתי עליך. כל מה שעשיתי בחיים שלי היה בשבילך נכון...

אורסטס: נכון.

אורסינואה: ואני מודה, אני לא קלה. אבל אתה חייב לדעת שלא הייתה לי ברירה. לא הייתה לי ברירה הייתי חייבת לעשות את מה שעשיתי.

- אורסטס: מה עשית אימא? אורסטס:
- אורסינואה: אורסטס. אורסטס:
- אורסטס: כן? אורסטס:
- אורסינואה: אני לא אימא שלך. אורסטס:
- אורסטס: מה? אורסטס:
- אורסינואה: אתה נולדת כמה ימים לפני מלחמת טרויה. בדיוק ביום בו אגמנון הקריב את אחותך, איפגניה, לאלים למען ניצחון יוון. אני עצמי הוצאתי אותך מרחם אימך. אורסטס:
- אימא? מיהי אימא שלי? אורסטס:
- אורסינואה: הוד מלכותה קליטימנסטרה המלכה. אורסטס:
- אני הבן של המלכה? אורסטס:
- אורסינואה: הארמון היה מקום מסוכן. אמך הסתובבה כלביאה סהרורית, שבורה ממות אחותך. היא איבדה כל צלם אנוש. יום אחד היא עמדה מעל העריסה שלך. עיניה אדומות מדם. היא שרה שיר ערש וידיה ליטפו את הצוואר שלך. פניך הזכירו לה את פניו של אביך. אתה כה דומה לו, אורסטס, זה מה שאמרה לי. בלילה שבו רצחה המלכה את אביך, ידעתי שאתה תהיה הבא בתור. מיהרתי לחדר שלך לקחתי אותך איתי וברחתי רחוק. אני גידלתי אותך כאילו היית הבן שלי. שמרתי על זה בסוד אחרת המלכה הייתה הורגת אותך. אתה הוא בנה של המלכה אשר רצחה את אביך. לכן עליך להרוג אותה. לא אותי. אורסטס:
- אני לא יודע אם לצחוק או לבכות. אורסטס:
- אורסינואה: תצחק אורסטס. תמיד תצחק. אורסטס:

14. יום הקבורה.

איפגניה מופיעה.

איפגניה: מי אתה?

אורסטס:	מי שם?
איפגניה:	באת אלי?
אורסטס:	מי את?
איפגניה:	אני מהמתים.
אורסטס:	ילדה.
איפגניה:	תגיד לי מזל טוב.
אורסטס:	מזל...
איפגניה:	טוב. תגיד לי מזל טוב.
אורסטס:	מזל טוב.
איפגניה:	תודה.
אורסטס:	מה?
איפגניה:	היום זה יום הקבורה שלי. עברו כבר 20 שנה. באת להניח פרחים על הקבר שלי?
אורסטס:	כאן את קבורה?
איפגניה:	כן.
אורסטס:	קבר קטן.
איפגניה:	הייתי ילדה שלקחו אותי. איפה הפרחים?
אורסטס:	לא באתי עם פרחים. באתי לחפור קברים.
איפגניה:	לאיזה מת?
אורסטס:	לעכבר לתינוק.
איפגניה:	חשוב לקבור את המתים.
אורסטס:	איך שם בעולם המתים?

איפגניה:	לא אחיד.
אורסטס:	מה זה אומר?
איפגניה:	זה משתנה בין מת למת. למה אתה שואל?
אורסטס:	תמיד רציתי לדעת איך זה מרגיש להיות מת. יום אחד אני אקבור את עצמי.
איפגניה:	את עצמך?
אורסטס:	כן.
איפגניה:	אבל אתה חי.
אורסטס:	כן.
איפגניה:	אתה לא מת.
אורסטס:	לא.
איפגניה:	איזה מן בן אדם קובר את עצמו?
(פאוזזה)	
אורסטס:	מה שמך?
איפגניה:	למתים אין שם.
אורסטס:	ולפני שמתת.
איפגניה:	אבי קרא לי איפגניה.
אורסטס:	ומי היה אביך?
איפגניה:	אגממנון, שליט יוון
אורסטס:	אגממנון?
איפגניה:	כן.
אורסטס:	אם כך אנחנו אחים.
איפגניה:	הוא חי?

- אורסטס: הוא מת.
- אורסטס: נרצח על ידי אימא ... שלך ... ושלי...
- איפגניה: קשה לך לדבר.
- אורסטס: הרגע גיליתי שאימא שלי היא לא אימא שלי.
- איפגניה: אני לא זוכרת אותך.
- אורסטס: היינו קטנים.
- איפגניה: אתה בטח הגעת אחרי שאבא הקריב אותי לאלים. בזכותי הוא ניצח את המלחמה. ואתה?
- אורסטס: מה?
- איפגניה: מה הסיפור שלך?
- אורסטס: האלים רוצים שאהרוג את רוצחת אגממנון. את הקבר אני חופר לגופה שלה.
- איפגניה: אבי הרג אותי. אימי הרגה אותו ועכשיו אתה תהרוג אותה. עצוב.
- אורסטס: מה?
- איפגניה: שאני לא הרגתי.

15. שוכב בקבר.

- אורסטס: אני מסתכל על הקבר החשוף, חושב איך זה מרגיש, איך זה לשכב בתוך אדמה. הדבר האחרון שרואים רגע לפני שמכסים אותך זה את השמיים ואת העננים. אם יש לך מזל את הירח. אלא אם כמובן קוברים אותך בבוקר. (פאוזזה) שווה לנסות איך זה מרגיש.

אורסטס יורד לקבר ונשכב.

- אורסטס: תהליכי הריקבון הרגילים הבאים מיידית בעקבות המוות הם: אוטוליזה -- התפוררות הרקמות כתוצאה מפעילותם של אנזימים וכימיקלים של הגוף עצמו, וריקבון -- התפוררות כתוצאה מפעילות חיידקית. בשלב הבא מגיעים חרקים וחיות אחרות.

קיימים מיני זבובים מסוימים המטילים ביצים בבשר ובדרך כלל ממלאים תפקיד מרכזי בתהליך. הרימות מופיעות בערך שלושים שעות אחרי המוות.

16. רצח.

- אריניה ג': היה לי חיזיון.
אריניה ב': מה היה בחיזיון?
אריניה ג': ראיתי ילדים משחקים ברוצחים. הם ישבו מול קופסה שטוחה תלוייה על קיר לחצו על קופסה שחורה עם כפתורים. הם הרגו ונהרגו וקמו לתחייה.
אריניה ב': חיזיון מטומטם.
אריניה א': למה מטומטם. זה העתיד. ילדים משחקים במוות.
אריניה ב': והיכן האלים בחיזיון שלך?
אריניה ג': לא ראיתי אותם.

(נשמעת צרחה אורסטס חוזר עם ידיים מגואלות דם.)

אורסטס: עמדתי מול הדלת. בראש צלילי חד. מתכתי. דפקתי. היא אמרה – הכנס. נכנסתי. היא יושבה על הכיסא המלכותי. לבושה שמלה מלכותית עם תחרה מזהב. ארובות העין שלה שקועות. היא שאלה – מי אתה? אמרתי לה את שמי – אורסטס בנג. ואז היא אמרה –

קליטמניסטר: אין לי בן.

אורסטס: אני אמרתי – היה לך בן.

קליטמניסטר: היו לי שתי בנות. אחת מתה אחת לא.

אורסטס: את לא זוכרת – אמרתי -- שכחת אותי.

קליטמניסטר: מי אמר לך שאני אימך?

אורסטס: ה...

קליטמניסטר: כן?

אורסטס: אימא שלי... שהיא לא אימא שלי.. היא גידלה אותי... היא הניקה אותי... אבל רק מתוך רחמים.

קליטמניסטרה: היא שיקרה.

אורסטס: היא אמרה שרצית להרוג אותי.

קליטמניסטרה: ואתה מאמין לכל מה שאומרים לך.

אורסטס: ראיתי רוח. את רוח בעלך.

קליטמניסטרה: אגממנון...

אורסטס: והוא אמר, הרוג את אמך אשר רצחה אותי.

קליטמניסטרה: אם כך הרוג אותי. אני מוכנה.

אורסטס: עמדתי מולה, הנפתי את הסכין באוויר. המבט שלה היה יבש, עיניה מבקשות את הסכין. התחלתי לפקפק.

אורסטס: את לא רצחת אותו?

קליטמניסטרה: מי אם לא אני?

אורסטס: את אהבת אותו.

קליטמניסטרה: לא.

אורסטס: את משקרת, אני רואה דמעות יורדות מעיניך.

קליטמניסטרה: הוא הרג את בתי, איפגניה.

אורסטס: את לא רצחת אותו.

קליטמניסטרה: מי אתה שתגיד לי מה עשיתי ומה לא עשיתי! אני שיספתי את צווארו בזמן שהתקלח. אני הפכתי את המים לאדומים.

אורסטס: נזכרתי במה שטרסיאס אמר לי --

טרסיאס: "...העיניים רואות את מה שהרגשות רואות. לבך הוא שמכתיב..."

אורסטס: את אומרת שרצחת, אבל עיניך וקולך אומרים משהו אחר.
היא נעמדה, התקרבה אלי, יכולתי להריח אלף ניחוחות של בושם. היא לקחה את הסכין והצמידה לצווארה.

קליטמניסטרה: אני זוכרת אותך.

אורסטס: אותי?

קלימניסטרה: אורסטס. בני.

אורסטס: היא תפסה את היד שלי ושיספה לעצמה את הצוואר.

נשמע קול בכי מרוחק של ילדים.

17. לבכות את האמת

אורסטס קובר את קליטמניסטרה

רימה : גופות רקובות עמוסות בחיידקים. גוויה רקובה פולטת ריח לא נעים כתוצאה מהגזים הנפלטים מתהליך הריקבון שנעשה על ידי החיידקים. קבורה מונעת את הפצת הריחות. בתרבויות רבות יש ערך לכבוד המת. תרבויות רבות מאמינות בעולם הבא. אנשים רבים נוהגים 'לדבר' עם המת על יד קברו ולקוות שהוא שומע אותם בעולם הבא. אבל אני... אני לא מאמינה בעולם הבא. אני מאמינה באוכל.

אלקטרה מופיעה עיניה מכוסות בבד. היא מתקרבת באיטיות לאורסטס.

אלקטרה: סליחה.

אורסטס: כן?

אלקטרה: אתה יכול לעזור לי?

אורסטס: מה את רוצה?

אלקטרה: אני מחפשת את הקבר של אימא שלי.

אורסטס: יש פה קברים רבים.

אלקטרה: אני מחפשת את אימא שלי...

אורסטס:	אמרת את זה כבר.
אלקטרה:	מי אתה?
אורסטס:	אני אף אחד.
אלקטרה:	מה אתה עושה?
אורסטס:	קובר.
אלקטרה:	אתה הקברן?
אורסטס:	רק היום.
אלקטרה:	אני לא רואה כלום...
אורסטס:	אני מצטער.
אלקטרה:	תוכל לעזור לי?
אורסטס:	לא. אני צריך לסיים.
אלקטרה:	את מי אתה קובר?
אורסטס:	אני קובר את אימא שלי.
אלקטרה:	קובר את אימא שלך?
אורסטס:	כן.
אלקטרה:	אני לא שומעת אותך בוכה. בן שקובר את אימא שלו אמור לבכות.
אורסטס:	לא הכרתי אותה.
אלקטרה:	היא מתה במגפה?
אורסטס:	לא. אני הרגתי אותה.
אלקטרה:	הרגת אותה?
אורסטס:	למה?
אורסטס:	היא רצחה את אבא שלי אגמנון.

(פאזזה)

אלקטרה: זאת אימא שלי שאתה קובר.

אלקטרה נעה לכיוון הקבר.

אורסטס: מה את עושה?

אלקטרה: תוציא אותה.

אורסטס: מי את?

אלקטרה: אמרתי תוציא אותה מהקבר.

אורסטס: לא! תתרחקי מהקבר!

אלקטרה: זאת אימא שלי.

אורסטס: תתרחקי.

אלקטרה: זאת אימא שלי שאתה קובר.

אורסטס: אמרתי תתרחקי!

אורסטס מטיח את אלקטרה הצידה.

אלקטרה: מי אתה?

אורסטס: למה את צריכה לדעת?

אלקטרה: אני רוצה לדעת מי הרוצח של אימא שלי.

אורסטס: קוראים לי אורסטס.

אלקטרה: תוציא אותה, אני מתחננת.

אורסטס: אני לא יכול.

אלקטרה: אתן לך מה שאתה רוצה.

אורסטס: אין לך שום דבר שאני רוצה.

אלקטרה: אתן לך את האמת.

- אורסטס: אמת? (צוחק) אני כבר יודע את האמת. עכשיו תסתלקי, מרגע שהאדמה תכסה את פני הרוצחת. המגפה תיגמר.
- אלקטרה: אימא שלי לא רוצחת.
- אורסטס: רצחה את אביך בזמן שהתקלח.
- אלקטרה: לא היא לא.
- אורסטס: היא הודתה.
- אלקטרה: ממתי הודאה שקולה לאמת?
- אורסטס: היא עצמה זרקה את עצמה על הסכין!
- אלקטרה: כי היא ביקשה למות, בטוח ראית שביקשה למות. כל חייה חיכתה לזה שיגאל אותה מהחיים, את זה שיפתור אותה מהכאב. מלכה שאיבדה את בתה הבכורה ובעלה. תן לי לספר לך את האמת ואז תחליט.
- (פאוזת)
- אורסטס: ואם לא אאמין, את מבטיחה להסתלק?
- אלקטרה: מבטיחה. (פאוזת)
- אופציה: את הסיפור של שהיא מספרת ניתן להראות כסצנת פלאשבק.*
- אלקטרה: ביום בו נרצח אגממנון, אני שיחקתי מחבואים...
- אלקטרה משחקת מחבואים.*
- אלקטרה: אני אוהבת להסתתר בצללים, להרגיש כאילו אני בחושך ולא קיימת. אני אוהבת לראות איך אנשים מתנהלים כשהם לבד. בלי מסכות ובלי ניסיונות להעמיד פנים. הסתתרתי בחדר של אבא שלי ושם ראיתי הכול.
- אורסטס: מה ראית?
- אגממנון נכנס.*
- אלקטרה: בזמן שהתפשט נכנסה אישה לחדר שלו...
- אורסינואה עומדת ומחכה עם תינוק עטוף בשמיכה ביד.*

אלקטרה: הוא ביקש ממנה להסתלק. היא לא הייתה מוכנה. היא הראתה לו משהו בידיים, משהו שהיא החזיקה. הוא לא רצה לשמוע. הוא דחף אותה על הרצפה והיא נפלה. האישה נשארה על הרצפה ואבא שלי נכנס לאמבטיה.

אגממנון נעלם.

אלקטרה: האישה הניחה את החפץ על המיטה הגדולה, הורידה גרזן גדול שהיה מחובר לקיר ונכנסה אחריו לאמבטיה.

אורסינואה נעלמת.

אלקטרה: אני יצאתי מהמחבוא והתגנבתי למיטה, שם ראיתי, עטוף בתוך שמיכה תינוק ועל התינוק תליון ובתליון היה שם – אורסטס. ואז נשמעה צרחה.

נשמעת צרחה.

אלקטרה: אני חזרתי להתחבא בצללים כשאישה זינקה החוצה, תפסה את התינוק וברחה. לאחר מכן אימא שלי נכנסה, מבוהלת, היא הרימה את הגרזן, היא לא הבינה, ונכנסה לאמבטיה, שם שכב אבא שלי מסביב לקירות אדומים.

(פאוזזה)

אלקטרה: אתה לא הרגת את רוצחת אגממנון. אתה הרגת את המלכה. (פאוזזה) זאת האמת.

אלקטרה פורצת בבכי. בכי ארוך של חיה פצועה. אורסטס בוהה בה. זועק זעקה אדירה של זעם לאוויר. דממה. הוא מתקדם לקבר ומוציא את גופתה של קליטימנסטרה. הוא עוזר לאלקטרה לערסל את הגופה בידיה.

אורסטס: אני צריך ללכת.

אלקטרה: אימא...? אימא...? אני בוכה... את שומעת... אני בוכה...

קולה של קליטימנסטרה נשמע מרחוק "אני שומעת. אלקטרה.. אני שומעת..."

18. לילה שאין לו סוף

אורסטס: בלילה שאין לו סוף, בחשיכה המחלחלת,

אני לובש חליפה של דם
 וצועד חזרה הביתה.
 אני לא דורך על אדמה.
 האדמה נעלמה.
 הדרכים סלולות בגופות,
 וכל פסיעה המתים קוראים:

מת: רוצח.

מת: רוצח.

מת: רוצח.

אורסטס:

הלילה נצחי,
 אין אורות,
 אין ירח,
 אין כוכבים.

איפה התרנגול שיקרא בקול?
 איפה אתה שתביא את שמש?
 תעיר אותה משנתה?
 האם זה יכול להיות?
 שהתרנגול אחראי לזריחת השמש?

מת: הוא.

מת: עומד.

מת: לרצוח.

מת: את.

מת: אימו.

מת: הוא.

מת: עומד.

מת: לרצוח.

מת: את.

מת: אימו.

מת: הוא.

מת: עומד.

19. אימא

אורסינואה: יום אחד כשהיית בן חמש, נכנסת הביתה והחזקת אבן גדולה על הראש. בכית. שאלתי

אותך "אורסטס, למה אתה בוכה?"

ואתה ענית "כי האבן מכאיבה לי."

"אתה יכול להוריד את האבן מהראש." אמרתי לך.

"ואתה ענית. "אני לא יכול."

"למה?" שאלתי.

ואתה ענית " אמרו לי, שכשתהיה גדול תמות, כולם מתים. אבל מי שגדול מת הכי

מהר. ואני לא רוצה למות אף פעם." צעקת עלי. "בגלל זה האבן על הראש, כדי שלא

אגדל. וככה אני לא אמות."

אורסטס: את שיקרת לי.

אורסינואה: אל תתחיל איתי אורסטס.

אורסטס: שיקרת לי כדי שלא אהרוג אותך.

אורסינואה: כן, כן.

אורסטס: את הרגת את המלך... אימא.

אורסינואה: כן!

אורסטס: למה?

אורסינואה: מה למה? זה לא ברור, למה אימא הורגת. בשבילך.

אורסטס: בשבילי?

אורסינואה: איזה עתיד יש לממזר של מלך, אתה יודע?

אורסטס: לא.

- אורסינואה: מוות. לממזר של המלך אסור לחיות.
- אורסטס: אבל למה הרגת אותו?
- אורסינואה: כדי שלא יידעו שלמלך יש ממזר. כדי שאתה תוכל לחיות. כדי שיהיה לך עתיד.
- אורסטס: איזה עתיד? עתיד של רוצח?
- אורסינואה: רציתי שיהיה לך רק טוב. עשיתי את מה שכל אימא יכולה לעשות למען הבן שלה.
- אורסטס: אני הרגתי את המלכה. את שלחת אותי להרוג את המלכה.
- אורסינואה: היא רצתה למות, כל יוון יודעים. נתת למלכה את מבוקשה, עשית מעשה נאצל. חוץ מזה, אתה יכול להאשים אותי? כל זמן שאני חיה רק מחשבה אחת יש לי בראש. לחיות. לחיות למענך. ואם אני אמות, אז מה יהיה עליך, איך תדע איך לחיות, איך תדע להתנהל בעולם. אז כן, שיקרתי לך, מתוך אהבה ודאגה. אבל מאז שגדלת, אתה לא מקשיב לי, עושה רק מה שאתה רוצה. אני לא יודעת, אולי יש רגע שבו ילד מתנתק מאימא שלו. אולי יש רגע שבו אין אימא ואין ילד. יש רק אנשים. אם אתה רוצה להרוג אותי, עשה זאת, אתה חזק ממני, להלחם בך אני לא יכולה.
- אורסטס: אני לא רוצה להרוג אותך אימא.
- אורסינואה: איזו ברירה יש לך אורסטס?
- אורסטס: אני לא יודע.
- אורסינואה: אתה מוכרח.
- אורסטס: למה אני מוכרח?
- אורסינואה: בשביל יוון. בשביל עתיד. בשביל ילדים.
- אורסטס: אבל מה איתי?
- אורסינואה: לצערך, אתה כבר לא ילד.
- אורסטס: אני כן.
- אורסינואה: מקודם היית. עכשיו אתה לא.
- אורסטס: אני לא רוצה את זה.

- אורסינואה: לא תמיד אנחנו מקבלים מה שאנחנו רוצים.
- אורסטס: ואם אהרוג אותך והמגפה לא תחלוף, מה אז? איך אז ילד אמור לחיות?
- אורסינואה: אין לי לזה תשובות.
- אורסטס: את באמת מאמינה שהמגפה תחלוף?
- אורסינואה: את זה רק אתה תוכל לגלות.
- אורסטס: אימא...
- אורסינואה: ששש...
- אורסטס: אני לא אהרוג אותך
- (פאזה)
- אורסינואה: אורסטס. די... חבק אותי.
- אורסינואה מחבקת את אורסטס, נשמעות קריאות התרנגול, אורסינואה נועצת את עצמה על הסכין.
השמש זורחת בזמן שאורסינואה זולגת לרצפה.

20. כולם מתים

אורסטס פונה לקהל.

- קול: אתם חוזרים הביתה. אתם עומדים מול דלת הכניסה. הכול נראה אותו דבר. כאילו לא עזבתם. אתם מפחדים שאם תפתחו את דלת הכניסה תראו את עצמכם ישנים במיטה שלכם ותבינו שכל זה היה חלום.
- אריניה א': והמגפה?
- אריניה ב': מה עם המגפה?
- אריניה ג': היא חלפה?
- אריניה א': מישהו?
- אריניה ג': מישהו יודע?

אריניה ב' למה אף אחד לא עונה...

(פאזזה)

אריניה א': כי כולם מתים.

סוף